

ann Fischer Boel, har »formentlig et kæmpeproblem, da hun enten har sovet i timen eller blot ladet stå til«?

Det er jo sådan, at det fremgår klart af det bilag, der lå til Europaudvalgets behandling den 6. juni 2003 – bilag 1011, 2002-03 – at det her kunne gå i arv. Det er direkte nævnt i det referat, som jeg ikke må referere fra, at Socialdemokratiet ikke kunne støtte mandatet, fordi man netop kunne se, at den model, man arbejdede med, vil føre til præcis de her konsekvenser.

Så sent som i søndags hedder det i Politiken om Direktoratet for FødevarerErhverv:

»Og her erkender man, at de danske myndigheder har været helt opmærksomme på, at nogle pensionerede kvægavlere kunne få hundredtusindvis af kroner i EU-støtte som en konsekvens af den metode, man valgte til implementering af landbrugsstøtte.

»I Danmark har man valgt en anden model end den, Kommissionen oprindeligt foreslog. Den valgte model medfører, at man støtter de driftsgrene, der hidtil har modtaget støtte. Men konsekvensen er, at en lille del af støtten kan tilfalde kvægproducenter, der er gået på pension ...«.

Det kan da ikke være nogen overraskelse for ministeren, eller hvad?

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt): Nu har jeg jo sådan set kun haft muligheden for at diskutere det her i et par måneder, men jeg tror, at man generelt skal passe meget på med at sige, at der er nogle af modellerne, der er fuldkomne.

Hvis man kigger på den model, som bl.a. omtales i Politiken, Fischlermodellen, så må man jo sige, at den model har det ved sig, at den kun tager det historiske forløb; den går altså kun tilbage i historien og siger: Når man nu skal have udbetalt støtte, så er det afgørende, hvordan det var i 2000, 2001 og 2002. Det er der bl.a. nogle unge landmænd, der vil kunne komme meget i klemme med, når de skal starte på at blive landmænd, altså købe gårde osv.

Jeg synes, man skal passe meget på med det. Det er derfor, jeg i hvert fald er meget opmærksom på, at vi skal prøve at løse problemet i stedet for.

Jeg kan jo ikke stå og sige, hvad hvert enkelt medlem har tænkt her, men jeg tror ikke – og det kunne jeg også forstå på det, Fischler sagde i Politiken, den avis, som hr. Jacob Buksti citerede fra – at meningen er, at man skal give til nogen,

som ikke laver noget eller ikke har en produktion. Det er den der beskrivelse af, hvad det vil sige at være aktiv landmand, som selvfølgelig er inde og vil blive brugt i de løsninger, vi har for det her.

Om betalingsrettigheder, det med, om det kan gå i arv, er der kun at sige, at de nye betalingsrettigheder bliver modtagerens personlige ejendom, og de kan ifølge EU-reglerne omsættes og gå i arv som andre formuegoder. Det kan man bare generelt, så det er altså ikke noget, der følger af den ordning, som vi laver her. Derfor er jeg bare nødt til at sige, at sådan noget er en personlig ejendom, og personlig ejendom kan gå i arv.

Kl. 14.10

Jacob Buksti (S):

Jeg synes måske nok, at ministeren skulle være bare en lille smule mere ydmyg i den her sag. Ministeren står og siger, at det ikke bør være ubekendt for folketingsmedlemmerne. Det er sådan set ikke det, vi spørger om; vi spørger, om det er ubekendt for ministeren, og det har vi sådan set ikke fået svar på.

Ministeren har da det problem, at implementering af den her sag er foregået rent dansk. Den er efter samrådet, som ministeren henviser til, den 12. november 2003 i Fødevarerudvalget, foregået alene efter kontakt mellem regeringen og Dansk Folkeparti og dansk landbrug. Socialdemokratiet og andre partier har ikke været inddraget.

Så ministeren står nu i den situation, at han har et mandat til implementering af en landbrugsordning, som Socialdemokratiet er imod, fordi den har de her konsekvenser. Det vil sige, at ministeren nu har et mandat til halvdelen af budgettet. Hvordan tror ministeren, han får et mandat til hele budgettet?

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg vil kun konstatere meget enkelt, og det tror jeg også at spørgeren er meget opmærksom på, at der er indgået et forlig om det, og det er også det forlig, jeg har overtaget og derfor også forhandler ud fra. Det er en gennemførelse af det ting, det er en implementering af den CAP-reform, og det er vi meget optaget af.

Hvis jeg må sige det sådan til hr. Jacob Buksti, synes jeg måske, at det, man kan sige nu, er, at vi forsøger at rette noget, vi synes er en fejl, en uhensigtsmæssighed. Vi bruger så megen tid på at diskutere: I hvilket øjeblik og på hvilket tids-